

UYANIŞ SERİSİ/ Rev. İlhan Keskinöz

Markos 10:46 Sonra Eriha'ya geldiler. İsa, öğrencileri ve büyük bir kalabalıkla birlikte Eriha'dan ayrılırken, Timay oğlu Bartimay adında kör bir dilenci yol kenarında oturuyordu
47 Nasıralı İsa'nın orada olduğunu duyunca, "Ey Davut Oğlu İsa, halime acı!" diye bağırmaya başladı.
48 Birçok kimse onu azarlayarak susturmak istediysen de o, "Ey Davut Oğlu, halime acı!" diyerek daha çok bağırdı.
49 İsa durdu, "Çağırın onu" dedi. Kör adama seslenerek, "Ne mutlu sana! Kalk, seni çağırıyor!" dediler.
50 Adam abasını üstünden atarak ayağa fırladı ve İsa'nın yanına geldi.
51 İsa, "Senin için ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. Kör adam, "Rabbuni, gözlerim görsün" dedi.
52 İsa, "Gidebilirsin, imanın seni kurtardı" dedi. Adam o anda yeniden görmeye başladı ve yol boyunca İsa'nın ardından gitti.

Mesih'in günlerinde yol kenarlarında pek çok dilenci vardı. Mesih'in o günkü yolculuğunda Bartimay adındaki kör dilencinin iyileştiğini görüyoruz. O gün iyileşen Bartimay dışında diğer dilencilerin, hastaların, sakatların durumu hakkında bir gelişme olmadığını düşünebiliriz. Bartimay'a bakınca onun öyküsünü kayıtlara geçiren şey acaba ne idi?

Görünen o ki, pek çoğumuzun aksine Bartimay içinde bulunduğu durumu kabullenmemiştir. *"daha iyisi olabilir"* diye düşünmekteydi. Bu yüzden Mesih'e umutla geldi.

Günümüzde pek çok kimse *"bu durum değişmez, eşim değişmez, çocuklarım değişmez, bu işyerinde şartlar değişmez; bu müdürün, bu patronun bu amirin kafası değişmez; bu ülkede şartlar değişmez; onlar şöyle olsaydı ben daha iyi bir durumda olabilirdim"* diye düşünerek, içinde bulunduğu durumu kabullenmiş olarak yaşamaktadır. Böyle bir kabulleniş, aynı zamanda kişinin kendisini sürekli mağdur olarak hissetmesine sebep olacaktır. Bu durumda ortaya çıkan sonuç umutsuzluk olacaktır. Böyle esenliği olmayan birinin bu hayatta başarılı olmasını beklemek zordur. Böyle bir ruh halindeki kişi yenilgiyi kabullenmiş olarak yaşadığından, karşısına çıkan küçük fırsatları değerlendiremeyecek kadar kördür. İşte bu yüzden de mutsuzdur, umutsuzdur, esenliği yoktur.

Şimdi böyle bir ruh halindeki kişinin Tanrı ile düzeyli bir ilişkisi olmasını bekleyebilir miyiz? Elbette hayır! Diğer yandan Tanrı'yla tatminkar bir ilişki yaşayamamanın kendisi de umutsuzluğun sebebidir. Böyle bir kişi Müjde'yi okuyabilir, Mesih'i tanıyabilir, bir kilise üyesi olabilir; ancak kilisede tapınırken bile Tanrı'yı yakınında, yüreğinde hissedemez. Böyle biri Mesih'in mucizelerini okumuş olsa da, bunları, hep başkası için mümkün olabilecek şeyler olarak görür; ama kendisini mucize ile, Tanrı'nın her şeye yeten gücü ile, değişim ile ilişkilendiremez.

Gerçekte iman ile umut, bir paranın iki yüzü gibidir. Böyle bir umut “Tanrı her şeyi yapabilir” der. Günümüzün yüksel teknolojisi içinde kör bir adamın bir gün görebileceğini umut edebilmesi çok şaşırtıcı değildir. Ancak Mesih’in günlerinde bir kişinin böyle bir umut içinde olması gerçekten önemlidir –ve Bartimay bu yüzden İncil kayıtlarına geçmiştir.

Öyleyse sizler de umutsuzluğa düştüğünüzde şunu düşünün; ya da böyle umutsuz kimselerle konuştuğunuzda şunu söyleyin: “sence Tanrı bu durumu hiç düzeltmez mi; sence Tanrı bu durumu değiştiremez mi?”

Bartimay’ın durumuna tekrar dönersek, kendisi Mesih’in oradan geçtiğini duyunca hemen O’na sesleniyor (a.47). Ancak etraftakiler (dünya) Bartimay’ı susturmaya çalışıyor –dünya Bartimay’ı aşağı çekerek bir ilerleme, bir dönüşüm, bir yenilenme yaşamasını istemiyor (a.48). Çünkü bu dünya, insanları kendisine benzetmeye çalışıyor; çünkü dünya Bartimay’ın zayıflığında Mesih’in gücünün görünmesini istemiyor. Dünya Bartimay’ın Mesih’te yaşayacağı şifayı engellemeye çalışıyor. Ama Bartimay dünyaya rağmen vazgeçmiyor ve Rabbi çağırıyor: “*Ey Davut Oğlu, halime acı!*”

Tanrı’nın size uzak olduğunu zannettiğiniz zaman, aslında sizin Tanrı’ya uzak olduğunuz bir andır. Ama Rab size rağmen uzak değildir. “*RAB kendisine yakaran, İçtenlikle yakaran herkese yakındır*” diyor Mezmur (145:18). Böylece Bartimay Mesih Rabbe yaklaşıyor.

Benze şekilde siz de bir mucize mi yaşamak istiyorsunuz; bir şifa mı istiyorsunuz; esenliğe mi ihtiyacınız var; yüreğiniz bir konuda kaygılı mı; Mesih Rabbe yaklaşın.¹ Ne söyleyeceğinizi bilmiyor musunuz;² Mesih Rabbe yaklaşın ve “*ya Rab merhamet eyle – Krie Eleison*” deyin.

Yeni bir başlangıç için Mesih Rabbe yaklaşın: Ayet böyle diyor: “*Tanrı’ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır. Ey günahkârlar, ellerinizi günden temizleyin. Ey kararsızlar, yüreklerinizi paklayın*” (Yakup 4:8).

Kalabalığın Bartimay’ı engellemesine rağmen, Bartimay daha çok bağırdı. Öyleyse siz de teşviksiz olduğunuzda ya da sıkıntı olduğunuzda böyle yapın: “*Ey Davut Oğlu, halime acı!*” diye bağırın (Rab’be yaklaşın ve O sizi bereketleyecektir.

Ama bu öyküyü burada kapatmadan önce kendinize şu soruyu sorun: acaba ben, Bartimay’ı engellemeye çalışsan kalabalıklardan biri gibi oldum mu?

Unutmayın! Eğer Mesih’le aynı gemideyseniz, Şimon gibi yaşamaya da ölmeye de hazırsınızdır (Luka 2:29-32).

¹ 34:18 RAB gönlü kırıklara yakındır, Ruhu ezginleri kurtarır.

² 139:4 Daha sözü ağzıma almadan, Söyleyeceğim her şeyi bilirsin, ya RAB.

